

KORT SAGT

Bedrövlig läsning om vården

SJUKVÅRD. Bedrövligt att behöva läsa i BT om hur illa en sjuk man behandlas av en hyrläkare som vägrar att skriva ut den medicin som han har fått av sin tidigare läkare i många år. Finns det ingen ansvarig med hjärta som kan se till att det blir ändring på detta dåliga vårdärendet?

HJÄLP

BT RÄTTAR

Har du hittat fel?

Hjälp oss att rätta till dem.
Ange dag och sidnummer.
Telefon: 033-700 07 00.
E-post: btrattar@bt.se
Brev: Läsardialog, Borås Tidning, 501 85 Borås

Debattregler

Skicka din debattartikel till debatt@bt.se. Repliker ska vara kortare än den text man replikerar på. Redaktionen förbehåller sig rätten att stryka i texten samt att avstå från publicering. Debattartiklar ska alltid vara undertecknade med namn. Bifoga en bild på dig själv. Meddela om du är aktiv på sociala medier, till exempel Twitter, blogg.

DIALOG

Vad rättfärdigar att polisen riskerar andra människors liv för att om möjligt få fatt på en dåre, undrar skribenten.

FOTO: HASSE HOLMBERG / TT

Polisens framfart riskerade andras liv

POLISEN

Det var rena turen att ingen kom till skada under denna vansinnesfärd, skriver Trebarnsmamma i Sandared.

Häromdagen pågick en biljakt genom centrala Sandared när två polisbilar jagade en man på motorcykel i mycket hög hastighet genom samhället. Min son var mycket nära att bli påkörd, men lyckades som tur var väja i sista sekund.

Motorcyklisten bytte fil kors och tvärs vid övergångsstället och förbi Ica där många personer normalt rör sig. Polisbilarna följde efter i lika hög hastighet – uppskattningsvis en bra bit

över 100 km/tim på en 30-sträcka.

Det var rena turen att ingen kom till skada under denna vansinnesfärd genom samhället. Jag vågar inte tänka på hur vårt liv sett ut om min son inte hunnit väja.

Jag undrar hur polisen tänker under en sådan här händelse? Vad rättfärdigar att de riskerar många människors liv för att om möjligt få fatt på en dåre? Det mest förnuftiga hade väl varit att be kollegor genskjuta från andra hållet? Hopas att polisen tar sitt förnuft tillfånga. Sannolikheten att det går lika bra nästa gång är väldigt liten.

TREBARNSMAMMA I SANDARED

Pojkarna bör inte stämpas i skolan

SKOLA

Svar till Birgitta Ohlsson (L), BT 25/6.

Jag håller med Birgitta Ohlsson (L) om att: "För att svensk skola ska kunna nå toppplaceringar krävs det att ordning och reda gäller i klassrummet. Kunskap förutsätter arbetsro. Ska det vara så svårt att förstå?"

Vad jag inte kan förstå är detta som om och om igen sätts på våra pojkar, en stämpel att de är så stökiga, bråkiga och högljudda. Och varför ska vi nå toppplaceringar?

Räcker inte "du duger, du gör så gott du kan"? När de, pojkar och flickor, får denne stämpel på sig blir de också så. Har du tänkt på det?

Flickor i dag är inte bara duktighetsflickor, pojkar sätts också in i den rollen. Pojkarna har också hörselkåpor på sig i dag. Jag är så himla trött på denna debatt, att våra jämlikar, våra pojkar, våra män alltid skall utses som de sämre i vårt samhälle.

KVINNA OCH MOR SOM SER
ANDRA KÖNET SOM JÄMLIKAR
FAST PÅ OLIKA SÄTT

Om vi på allvar vill att våra barn ska springa, hoppa, leka, dansa och sporta så mycket som vi själva gjorde måste vi inse att det är andra tider. Idrott har konkurrens från alla möjliga håll, konstaterar debattörerna.

Låt de unga själva styra sin idrott

Våra barn växer inte upp i samma tid som vi själva gjorde. Då fanns inga smartphones, inga evighetslånga onlinespel, inga sociala medier. Vi fick godis på lördagar och läsk på kalas, i bästa fall.

Vi hade inte så mycket att göra, så vi var ute och lekte. Ute och sparkade boll, lekte kurragömma, klättrade i träd, hängde på gården, cyklade, dansade.

Det är andra tider nu. Larmrapporterna om våra barns hälsa avlöser varandra:

● De sitter stilla. Fyra av fem flickor i högstadiet rör sig mindre än en timme per dygn, visar Centrum för idrottsforskning.

● De lägger av. Hälften av barnen i åldrarna 13–15 år slutar idrotta. Många lämnar redan som 10-åringar, varnar Riksidrottsförbundet.

● De stannar hemma. Forskare har visat att barn rörde sig fritt en mil från hemmet för hundra år sedan, och bara 300 meter i dag.

Om vi på allvar vill att våra barn ska springa, hoppa, leka, dansa och sporta så mycket som vi själva gjorde måste vi inse att det är andra tider. Idrott har konkurrens från alla möjliga håll. Utelekar är inte längre det naturliga svaret på tristess.

Som föräldrar till idrottande barn och som tränare för både unga och vuxna har vi sett vartåt det lutar i många år nu. Det blir svårare och svårare att hålla ihop träningsgrupper, kompisarna hittar annat att göra.

Vi vuxna har ett ansvar. Och det finns motmedel. Idrott kan fortfarande ha samma dragningskraft som när vi var barn. Den kan vara lika beroendeframkallande som ett Playstation, lika magnetisk som ett Instagramflöde och skänka minst lika

Vi behöver låta barnen styra sitt idrottande och sin aktiva lek så som de själva vill ha den. Det skapar djup inre motivation som varar länge, menar skribenterna. FOTO: JON OLAV NESVOLD / TT

mycket njutning som en burk Redbull och en påse godis.

När vi läst studier, pratat med kollegor, genomfört ungdomsträningar och umgåtts med våra barn har vi sett flera viktiga saker som vi vuxna kan göra för att vända trenden.

Till en början måste vi låta barnen styra sitt idrottande och sin aktiva lek så som de själva vill ha den. Det skapar djup inre motivation som varar länge. Den som kämpar för det hon själv tror på utvecklar också grit, den mentala styrkan att trots bakslag sträva hårt mot ett långsiktigt mål. Att på egen hand kunna klara hinder har vi nytta av i alla livets sammanhang.

Nästa steg är att anpassa träningsmetodiken. Många ledare och föreningar kör på som de själva tränade för 20–30 år sedan. Men det är andra tider nu. Träningen blir roligare och mer givande när barnen tränar aktivt med få instruktioner och utan onödiga pauser och kötid. Träningen blir mer fokuserad och utmanande om den utgår från små processmål som kan avklaras här och nu, precis som i ett tv-spel. Kroppen är skapt för varierad, hård träning. I små doser och under lekfulla former utan press från vuxna är

det roligt att tävla och lärorikt att förlora. Leken, spontan eller planerad, sker instinktivt och utvecklar en rad fysiska och kognitiva förmågor.

Och så har vi vuxna ett jobb att göra med oss själva. Som ledare ska vi inte peta för mycket i barnens aktivitet. Däremot kan vi stötta i bakgrunden. Bidra med att måla upp visioner och målbilder tillsammans med barnen. Ifrågasätta och utmana. Vara goda förebilder.

Vi kan visa var verktygen finns men låt barnen återta makten över sin lek och bygga sitt eget idrottande.

Det är andra tider nu, men mycket är sig likt. Barn vill fortfarande idrotta och röra på sig, på sina villkor. Några vill satsa mot eliten, andra vill bara ha kul och idrotta för att må bra. Den breda, lekande, motiverande träningen ger bästa grunden oavsett ambition.

När vi vuxna lämnar tillbaka kontrollen till de unga får vi se fler barn stråla över sin nyvunna lust att utvecklas och möta glädjen hos sina föräldrar efter ett störtroligt träningspass.

KRISTIAN PERSSON
förälder, tränare på ungdoms- och elitnivå
och författare till Skapa talang

PETER SVENSSON
förälder, legitimerad sjukgymnast
och författare till Skapa talang

"Som ledare ska vi inte peta för mycket i barnens aktivitet. Däremot kan vi stötta i bakgrunden."